

HANS BRYSSINCK — WILSON Y LOS MÁS ELEGANTES

Hans Bryssinck is docent autonome vormgeving aan School of Arts. In oktober 2014 stelde hij zijn film *Wilson y Los Más Elegantes* voor in de Brusselse Beursschouwburg.

De indringer verschaft zich toegang met geweld, hij komt binnen bij verrassing of door list, in ieder geval zonder toestemming te hebben en zonder dat iemand hem eerst toeliet. De vreemdeling moet iets van de indringer behouden, wil hij zijn vreemdheid niet verliezen. Als de vreemdeling al recht van binnenkomst en verblijf heeft, als hij verwacht wordt en ontvangen, zonder dat er iets van hem buiten verwachting blijft en niet ontvankelijk is, dan is hij weliswaar geen indringer meer, maar ook niet langer een vreemdeling. Het is dan ook logisch aanvaardbaar noch ethisch toelaatbaar de komst van de vreemdeling te willen uitsluiten van iedere vorm van indringing.*

In het begin van de jaren 2000 maakte A Prior Magazine, een tijdschrift waarvan ik tot voor kort de hoofdredactie verzorgde, een 'doorstart'. Na een onderbreking van een jaar werd in 2003 het magazine opnieuw opgestart. De korte onderbreking was te wijten aan een private aangelegenheid. Kleine organisaties zoals ze tien jaar geleden konden bestaan, dankten hun werking meestal aan de gedreven en mateloze inzet van enkelingen. Wanneer een persoonlijk drama die enkelingen trof was de opvolging niet verzekerd. Het persoonlijke drama betrof hier een indringer die de gedaante van een kwalijke ziekte had aangenomen, een kanker, in de letterlijke betekenis van het woord.

Cover A Prior Magazine #10: Ana Torfs, ontworpen door Jurgen Persijn

De kanker trof mij niet persoonlijk maar zijn greep op mij was dermate betekenisvol ik hem beschouwde als een bijzonder kwalijke indringer, een vreemdeling wiens vreemdheid me op termijn wel vragen deed stellen over mijn eigen identiteit en in het verlengde daarvan de identiteit van het magazine dat ik inhoud gaf. Deze feiten deden zich voor tijdens de Brusselse jaren van A Prior Magazine en het was de Brusselse kunstenaar Ana Torfs – met wie ik toen werkte aan de 10de editie van het magazine – die me er op wees stil te staan bij die indringer en bij de identiteitsvragen die hij losmaakte. Het was dezelfde kunstenaar die me toen het essay *l’Intrus* (2000), *De Indringer*, van de Franse filosoof Jean-Luc Nancy bezorgde. Torfs zelf werkte in die tijd aan *The Intruder*, een dia installatie gebaseerd op *L’Intruse* (1890) van Maurice Maeterlinck. Jean-Luc Nancy schreef zijn essay naar aanleiding van een harttransplantatie die hij moest ondergaan. De indringer, het nieuwe hart, maakte Nancy een vreemdeling voor zichzelf: een vreemdeling die tegelijk hemzelf was en ten allen tijde toch ook zichzelf, vreemd, bleef.

Cover van De Indringer van Jean-Luc Nancy, uitgegeven in Nederlandse vertaling bij Uitgeverij Boom in 2002

Nu, ruim tien jaar later zit ik met Hans Bryssinck in het KASK-café. Hij praat over zijn nieuwe film: *Wilson y Los Más Elegantes* die eind oktober in première ging bij de Brusselse

Beursschouwburg. Hans is een Brusselaar en dat kan je duidelijk horen aan zijn taal. Hans is Brussel voor mij. Maar nu zitten we aan een tafeltje in KASK, in Gent, voor ons beiden nog steeds een beetje een vreemde stad. Misschien zijn we er beiden indringers, denk ik terwijl Hans begint te vertellen over het maken van zijn film in Colombia. Hans heeft nog maar net verteld waarom hij zo nodig naar Colombia terug moest en wat zijn initiële plannen er waren als hij plots *El Intruso* – uiteraard gebruikt hij de Spaanse titel van het essay – laat vallen als zijn meest belangrijke inspiratiebron. Hij herkende zichzelf in het essay omdat hij als jonge man tijdelijk leed aan een hartfalen. Het is een merkwaardig toeval. Het is bovenal de metafoor van de indringer die hem inspireert. *Nancy schrijft dat in het hart van het meest vertrouwde de vreemdheid zichtbaar wordt zegt Hans en wat als in het hart van het meest vreemde iets vertrouwds kan worden gevonden?* Dat wilde hij gaan onderzoeken toen hij in 2012 nog maar eens naar Colombia vertrok: de verwondering over de vertrouwdheid van het vreemde. De Colombiaanse familie die hij op een eerste reis in 1998 leerde kennen zou zijn familie kunnen zijn. Maar wat betekenen die zogenaamde familiebanden dan? Hoe ver kan hij doordringen tot iets wat hem uiteindelijk vreemd is? In *Wilson y Los Más Elegantes* zie je hoe de Brusselse performer zich de traditionele Colombiaanse muziek en manier van zingen eigen probeert te maken, hoe hij opgenomen wordt in de zingende families en vorm geeft aan een traditioneel muziekgenre. En hoe zijn gestalte en Brusselse tongval hem telkens weer verraden als de vreemdeling.

Hans Bryssinck: *“Ik ben op zoek naar een manier om uit onze Westerse dialectische en oppositionele manier van kijken te breken. Wanneer je als Westerling een onderwerp als traditionele Colombiaanse volksmuziek aansnijdt is het natuurlijk onvermijdelijk dat een soort exotisme blijft hangen. Ik had bij het maken van de film trouwens een grote vrees voor mijn eigen exotisme, en ook voor de multiculturele houding. Tot op zekere hoogte ben ik in dit werk ook een ‘multiculturalist’, ik wil de andere omarmen, maar ik ben ook de zelfbewuste, politiek correcte West-Europeaan, die zulke positie inmiddels problematisch vindt. Met *Wilson y Los Más Elegantes* wilde ik twee publieken aanspreken. Vanuit twee werelden wordt met een andere blik naar de film gekeken en krijgen de begrippen vreemdheid en vertrouwen een andere invulling. Deze film is in zekere zin nog een vrij ruw werk, het speelt in de eerste plaats nog met de stereotypen en de algemene beeldvorming. Uiteindelijk is *Wilson y Los Más Elegantes* nog gemaakt vanuit een Westerse vraagstelling. Terwijl in de Colombiaanse geest Europa helemaal niet meer zo aanwezig is. Er vindt een groot emancipatieproces plaats en intussen is de referentie er Latijns Amerika. Vandaar ook dat het dekoloniale discours voor mij een belangrijkere referentie is dan het postkoloniale discours. Dit is namelijk een discours dat gevoerd wordt vanuit de gedekoloniseerde landen zelf, het is subtieler. In de film maak ik niet de grote gebaren en vertel geen grote waarheden, maar tracht ik net de thema’s waarmee ik werk in al hun ambiguïteit naar voor te laten komen.”*

— Els Roelandt

* Jean Luc Nancy, *De Indringer*, 2002 verscheen oorspronkelijk als *L’Intrus* in 1999.

Info: Wilson y Los Más Elegantes, *Para los que se olvidaron de sus clásicos* (2014) werd opgenomen bij Acurela Studio's in Cali, de legendarische muzikale hoofdstad van Colombia. Illustrator CaliDoso ontwierp het album dat verkrijgbaar is bij concerten, screenings of via www.spinspin.be. De speeldata van Wilson y Los Más Elegantes: www.spinspin.be.